

— Дай сега шиша — каза татко — подавай стрелитѣ. Хайде, за кого е наречена тази?

Посъвзелъ се бѣхъ вече и, почнахъ: — За мама! За татко! За братчетата ми. . .

Стрелитѣ изсвирваха, вдигаха се нагоре, ре-жеха като огненъ ножъ мрака и чезнѣха. Така — една следъ друга, всичкитѣ! Олекна ми, сърцето ми се отпусна, развеселихъ се. Весели бѣхме всички. И мама, и татко и малкитѣ, дори и Шарко. Той подскачаше около насъ, риеше съ крака и ским-тѣше.

После татко загаси огъня.

— Хайде, прибирайте се сега да вечеряме — каза той ужъ строго, но и неговото лице свѣтѣше отъ радостъ, а на устнитѣ му треперѣше блага усмивка.

Въ кѣщи ни чакаше, приготвена на софрата, зачервена баница.

*

Изминаха отъ тогава много години. И до днесъ помна тази нощъ на моята първа скръбъ и милата утеха на баща ми и майка ми. Азъ пиша и мисля за тѣхъ — двамата ми най-близки на свѣта. Но тогава на небето грѣеше младо, пролѣтно слънце, а сега надъ земята падатъ бѣли снѣжинки и покриватъ въ полето два гроба — двата гроба на мама и татко, отдавна склопили очи за вѣченъ сънь.

